

gang kunde Fagforeningen neppe finde, naar den kunde gøre det til en Betingelse for i det hele taget at faa Arbejde, at de vedkommende var indmeldt i den. Men se, det Ærinde vilde disse Kolindsund-Bønder ikke gaa for den, og det skylder hele Landbruget dem Tak for.

Det, Fagforbundet tilstræber, er jo at faa de samme Forhold, som nu raader indenfor Industrien, indført i Landbrugserhvervet. Landmændene skal tvinges ind i Arbejdsgiverforeningen, og vore Medhjælpere skal tvinges ind i Fagforeningen. I samme Øjeblik sker jo nemlig det, at Lederne kan sidde herinde og diktere Høststrejke, Roestrejke eller Malkestrejke, efter som det nu passer dem, paa samme Maade som de kan sidde og diktere Strejke paa det industrielle Omraade. Og med Transportstrejker og Standsnng af Landbrugets Eksport har de jo forsøgt sig for derved at underbinde Landets økonomiske Pulsaare, men man ser jo, at hvad der ellers kan laves af Arbejdsstridigheder, Strejker og den Slags Ting, kan ikke slaa Landet økonomisk i Knæ, saa længe Landbrugseksporten vedbliver at gaa sin Gang. Fagforbundene vil med andre Ord paatvinge Landbruget Storindustriens Forhold, men dette maa Landbruget som Helhed nødvendigvis modsætte sig. Der er den store Forskel paa Landbrugserhvervet og Industrien, at Industrien beskæftiger sig med døde Ting, og er der Stridigheder, kan de lukke Døren, saa at det, de ikke kan faa lavet i denne Maaned, kan vente til næste Maaned eller $\frac{1}{2}$ Aar, indtil Striden hører op — hvis blot Kunderne, som skal have Varerne, saa ikke er borte, hvad jo kan tænkes. Men det vil være umuligt for Landbruget at arbejde paa den Maade. Landbrugets Kunder kræver Forsyning fra Dag til Dag, og Landbrugets Arbejde skal gøres hver Dag, Dyrene skal fodres, passes, malkes o. s. v., altsaa Landbruget skal producere ogsaa under Konflikt. Og i Landbrugets Arbejde skal hver Ting gøres til sin Tid. I Industrien derimod kan man begynde, hvor man slap, da man holdt op. Saaledes er det ikke med Landbruget. Hvis der herinde fra dikteres Strejke i Saattiden, er det givet, at lægges der ingen Sæd, bliver der heller ingen Høst, og lægges den for sent, bliver Høsten daarlig; Roerne skal tyndes og luges i den rette Tid, ellers kan man ikke regne med at faa nogen Roeavl af Betydning; Høsten skal bjærges, naar Kornet er modent, for ellers gaar Kornet i Stubbene, og saa kan det ikke samles op bagefter.

Saadanne Indgreb vil være ganske ødelæggende for Landbrugserhvervet, og derfor maa vi modsætte os at faa saadanne Forhold indført. De vil ogsaa være til Skade for vore unge Medhjælpere, som i Tjenesten uddanner sig til at blive selvstændige Landmænd. Det gode Forhold og Samliv i Hjemmene, der hidtil har været mellem Husbonde og Folk, vil ødelægges, naar det ikke kan hvile paa frivillige Overenskomster, men Organisationer udefra skal trænge sig ind i det. Hvis saadanne utrygge Forhold kunde indføres, vilde det standse al Fremgang og indlede en Stilstandsperiode, ja, jeg tør afgjort sige en Tilbagegangsperiode i dansk Landbrug.

Fagforbundenes $2\frac{1}{2}$ Aars Blokade i Kolindsund er det mest ondartede Brud paa Erhvervs- og Arbejdsfrihed, vi endnu har set her til Lands. Der er herved afsløret Forhold og Tilstande, som man ikke kunde forudse paa de Tider, da Grundloven blev givet og Næringsloven blev til, og derfor er det ganske naturligt, at vor Lovgivning er særdeles mangelfuld paa dette Omraade. At det er saadan, fremgaar jo ogsaa deraf, at Landsretten frifandt Anstifterne af Blokaden, medens derimod Højesteret kaldte Blokaden retsstridig og idømte Anstifterne Erstatning. Derfor mener jeg, det er en bydende Nødvendighed, at vi fra Lovgivningsmagtens Side faar det Forhold klaret, saa at det bliver uomtvisteligt, at ligesom det for længst er slaaet fast, at Enkeltmand ikke kan overfalde en anden uden at blive idømt Straf og Erstatning, maa heller ikke Organisationer overfalde sagesløse Folk i deres lovlige Næringsvej og ruinere dem fuldstændig, uden at de bliver idømt Straf og Erstatning. Det foreliggende Lovforslag er derfor i høj Grad paakrævet; en Lov i denne Retning imødeses med Forventning af særdeles store Dele af vort Folk.

Af de enkelte Paragraffer skal jeg kun nævne, at § 1 løsner de Baand, som den enkelte, med eller mod sin Villie, er blevet lagt i, for at kunne faa Lov til at deltage i en eller anden Produktion eller Erhverv; hvis Aftalen hemmer den frie Konkurrence og direkte eller indirekte indfører Monopol til Skade for Almenhedens Interesser, kan Aftalen brydes, uden at de ved Aftalens Indgaaelse fastsatte Kontraktbøder eller andre Erstatningsbestemmelser kan bringes til Anvendelse.

Lad mig nævne et Eksempel. Jeg vil gaa ud fra, at der findes en Sammenslutning af de største Mejerier og Mælkeudsalg her i København. Udsalgene faar Mælken ind ude fra Landet og sælger den til Byens Be-